

Galerie Caesar
si Vás dovoľuje
pozvat na zahájení
výstavy

Galerie Caesar
would like to invite you
to the opening
of the exhibition

V á c l a v F i a l a
bez názvu... / untitled...

v úterý 4. září
v 18 hodin

on Tuesday, September 4,
at 6 pm.

Výstavu uvede
autor

The exhibition will be
opened by author.

Za finanční podpory
Ministerstva kultury
ČR

Financial support
from the Czech Ministry
of Culture

4. 9. – 26. 9.
2007

September 4 – September 26,
2007

GALERIE CAESAR
družstvo pro podporu výtvarného umění
/ cooperative for the support of the visual arts /
Horní náměstí, budova 373 a 380 Olomouc, Czech Republic
tel.: +420 585 225 585 • galerie.caesar@csmail.cz
www.galeriecaesar.cz

www.galeriecaesar.cz

Galerie CAESAR Olomouc 2007

Dopis z olomoucké pizzerie

*Píši Ti z olomoucké pizzerie.
Píši Ti od stolku na horním náměstí,
kousek od mariánského sloupu,
kousek od bizarního orloje
a kousek od Galerie Caesar.
Píši ti z pizzerie,
kde jsem před osmi lety
v jednom pátečním
večeru potkal Olgu...*

Sedával jsem tu často do zavírací hodiny. Co taky dělat sám v hotelovém pokoji uprostřed léta. Kolegové sochaři, kteří se mnou byli pozváni na Sympozium Sloup, každý den odcházeli odpočívat, galerie zavírala v šest, a já nikoho v Olomouci neznal. Sedával jsem tedy v olomoucké pizzerii, upíjel pivo a víno a hledal záminky k rozhovorům s neznámými lidmi.

Ten večer před osmi lety se kolem stolu sešla skupina olomouckých umělců. Některé jsem znal velmi málo, jiné nikoliv. Když všichni odešli, zůstal jsem u stolku sám s posmutnělou dívkou, kterou jsem nikdy neviděl. Byla uzavřená do sebe, nemluvila a na druhém konci stolu vypadala tak nějak zapomenutě.

„A co děláte vy?“ zeptal jsem se, když jsme se navzájem představili, abych nějak začal konverzaci.

„Hraji ve filharmonii na cello,“ špitla ta dívka naproti a já, rozradostněný ze skutečnosti, že mám téma k hovoru, jsem okamžitě zaútočil.

„No to je báječné, to jistě hrajete i Dvořákův violoncellový koncert h moll!“ blejsknul jsem se svými znalostmi, a tím jsem bravurně zamaskoval skutečnost, že jiný violoncellový koncert neznám.

Dívka zvedla ruce v jakémisi obranném gestu a velmi rozhodným hlasem zvolala: „Ach, to ne! To já nikdy nemohu hrát! To je nejkrásnější koncert, na který já nesmím ani pomyslet. Ten když ve filharmonii hrajeme, tak to je svátek!“

Upil jsem frankovky a začal vést ty řeči, které trochu opilí muži v nočních hodinách vedou, když sedí u stolu s neznámými ženami.

„Ale to se přece musíte odvážit, člověk musí žít pro velké cíle, pro malé by to nemělo smysl... Naše schopnosti končí tam, kde končí fantazie, a fantazie je přece nekonečná.“ Tak

nějak a podobně jsem mlel a dívka na protějším konci stolu se sklopenýma očima stále vrtěla hlavou.

V pizzerii začali přivazovat prázdné židličky k sobě a já jí navrhl jiný lokál, kde by bylo možné v načatém hovoru pokračovat. Dnes už nevím, kde jsme to tehdy seděli. Já udatně popíjel, a čím byla noc hlubší, tím byl můj blábol intenzivnější. Odvážně jsem začal zamklou Olgu poučovat o vzniku Dvořákova koncertu h moll. Opilecky jsem se blejsknul fragmentem vědomostí o tom, kterak Antonín Dvořák, vrátivší se z Ameriky, zavítal nwa lužanský zámek nedaleko Klatov. Ten zámek patřil velkolepému mecenáši umění a slavnému architektovi Josefu Hlávkoví. Hlávka rád poskytoval své zámecké prostory k hudebním produkcím a často i k rekreaci hudebníků samých. V obzvláštní oblibě měl České kvarteto, které na zámku často pobývalo a kterému Hlávka, jak úžasně zaujetí! pomáhal připravovat repertoár a organizovat cesty po Evropě.

S Antonínem Dvořákem byl navíc spjat i příbuzenecy. Všechny je tehdy pozval do Lužan a Antonín Dvořák tam violoncellistovi Českého kvarteta Hanuši Wihanovi předal tenhle slavný koncert, který mu - z obdivu k jeho hře - byl také dedikován. Hlávka tehdy navrhl, aby hned v té chvíli bylo v zámeckém salónu dílo provedeno. Ke klavíru usedl sám Antonín Dvořák - k tomu klavíru značky Berhof, který dodnes stojí v salonku v prvním patře, přikrytý omšelým přehozem, rozladěný, zapomenutý... K tomu klavíru, kolem kterého chodím tiše a na který se při různých recepcích pořádaných Hlávkovou nadací, jež zámek spravuje, neodvažuji ani postavit sklenku s vínem.

Takhle halasně jsem ohromoval a přidával další a další argumenty pro to, proč je nutné, aby dívka na druhém konci stolu našla odvahu a začala koncert h moll hrát.

Hluboko po půlnoci i v tomhle podniku zavírali, ale mně se stále ještě nechtělo do prázdného hotelového pokoje. Proč se ani ona dívka nedala na útěk, dodnes nechápu. Při placení jsem se optal číšníka, kde je v tuhle páteční noc v Olomouci ještě otevřeno. „Teď už jen Na pevnůstce“, pravil, a já, nic netuše, jsem ho požádal, aby nám zavolal taxi. Olga neprotestovala, ale jistý stín zděšení jsem v její tváři zahlédl. Opravdu jsem nemohl tušit, že místo, kam směřujeme, je největší diskotéka pod širým nebem v naší zemi...

Hudba pulzovala, barevná světla švenkovala proti obloze, stovky teenagerů tančily na přeplněných parketech. Ajaj!

Inu sedli jsme si zaraženě trochu stranou. Já došel do stánku pro dvojku vína Olze a pár plechovek piva sobě. Mlčeli jsme a upíjeli. V tom náruživém tempu hudby se ani nic jiného dělat nedalo.

Někdy okolo třetí začal DJ pouštět rokenroly. Asi si vzpomněl na své mládí nebo už vystřílel všechny diskotékové odrhovačky. A tehdy udělal něco, co dělám jen ve stavu silné opilosti a nikdy střizlivý. Navrhl jsem posmutnělé dívce, abychom si šli zatančit. K mému údivu souhlasila. Sešli jsme dolů do blikající záře světel a kmitajících se paží tanečnicků. Tehdy jsem zažil překvapení. Ta tichá Olga, jejíž důvod smutku jsem neodhalil, náhle rozkvetla. Začala tančit a mladoši kolem s údivem odstoupili. Tančila, krásněla, kvetla! Nemohl jsem tušit, že tahle dívka, zapomenutá večerem u stolku v olomoucké pizzerii, bývala mistrem v rokenrolu a se svým tanečním uměním se zúčastnila mnoha soutěží.

Dva neznámí lidé uprostřed noci...

K ránu mě požádala, zda bych nesehnal taxík, abych se proboha nezlobil, musí jet domů vyzvednout cello a odebrat se k autobusu, ve kterém už čekají její spoluhráči z Olomoucké filharmonie, neboť odjíždějí na zájezd kamsi do cizích zemí.

Řekli jsme si ahoj, já se loudal svítáním k hotelu, abych trochu vystřízlivěl, než ráno opět nastartuji motorovou pilu a budu rámusit v sousedství olomoucké pizzerie. Dívka Olga odjela se svým violoncellem kamsi, aby hlasem svého nástroje ppodpořila orchestr.

Nikdy jsme se už nepotkali.

Až po nějaké době jsem se doslechl, že Olga v jednom v kostele hrála část Dvořákova koncertu h moll.

Tak tedy!

Píši Ti z olomoucké pizzerie,

za chvíli bude zahájena moje výstava v Galerii Caesar, která s pizzerií sousedí.

Píši Ti od stolku, kde jsem před osmi lety potkal violoncellistku Olgu.

Píši Ti, protože jsem Olgu vypátral,

kdesi na německém turné,

a s jiným orchestrem.

Píši Ti, protože jsem ji požádal, a ona neodmítla.

Píši Ti, protože za chvíli ona dívka a tanečnice rokenrolu

uveče mou výstavu části koncertu

h moll Antonína Dvořáka.

